

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Tian Riba

Flamencs

Aquesta setmana em tocava escriure un article just arribat de vacances. I em venia molt de gust fer-ho sobre fla-

mencs. De fet, sobre la moda de fer-se fotos amb un flamenc inflable, que és el que fan les *influencers* i el que torna boig a joves, adolescents i no tan joves. Els semblarà una ximpleria, però l'anècdota explica una realitat, una categoria. Que els mitjans tradicionals, els diaris especialment, van cap a una banda. I les noves generacions, el futur, cap a una altra. Les valoracions ja les farà cadascú, perquè tot té coses bones i dolentes. Però no és cap ximpleria. Per exemple: té sentit que els diaris encara publiquin la programació de les televisions generalistes, que cada cop es mira menys gent? En fi. Aquesta era una reflexió després d'uns dies de vacances d'un estiu que es preveia una cosa i n'ha sigut una altra. Com ha de ser. Perquè la informació no és una cosa que t'apuntis en una agenda. I el caos del Prat o el debat sobre el turis-

Després de la resposta exemplar al terror, són encara més indecents els editorials d'«El País» i «El Mundo»

me no estaven previstos.

I tampoc l'atac terrorista de dijous. Un atac que ens ha fet emmudir. Que ens ha fet plorar. A l'inici hi ha el xoc i la preocupació. Després, la necessitat d'informació. I amb la velocitat actual, la reflexió i l'anàlisi arriben immediatament. I desitges que, davant de la desgràcia, el comportament de polítics i mitjans de comunicació sigui impecable. Com ho ha sigut el dels Mossos d'Esquadra, els serveis d'emergència, la nostra sanitat, els nostres mitjans públics i la nostra societat. Malgrat els entrebancs que tots ells han patit. Les nostres, sí, estructures d'estat. Per això, perquè no vols que passi, fan més ràbia els editorials d'«El Mundo» i, especialment, d'«El País». Perquè és indecent que l'endemà d'un atemptat que ha tingut la resposta exemplar que ha tingut, escriguin que els partits catalans han de tornar a la realitat i treballar en els problemes reals. O reflexionar sobre la política d'acollida vinculada a l'independentisme. Però després me'n recordo dels flamencs inflables. I se m'escapa un somriure.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

La Rambla, és clar

A mitja tarda de dijous em va trucar el cosí brasiler: «Estàs bé? Com que a prop de la Rambla hi ha l'Ateneu i sé que hi vas sovint...» Li vaig dir que aquell dia no m'havia mogut de casa i que seguia la notícia de l'atropellament criminal per la televisió, com ell en la distància. El cosí fa cinquanta anys que es va desplaçar al Brasil. Ha vingut des de llavors a Barcelona molt de tant en tant i de passada, però té tota la ciutat al cap, amb els seus carrers, places, restaurants i llibreries. La ciutat antiga, ben entès, amb una ramificació al passeig de Gràcia. El restaurant de les nostres cites cada cop que ve, el 7 Portes. És la ciutat de sempre per molt que Barcelona s'eixampli i engrandeixi. A prop de la Rambla, l'eix d'aquest tros de ciutat que tothom acaba preferint, hi ha l'Ateneu, sí, l'Ateneu de Sagarra, Pla, Xammar... I a la Rambla mateix hi ha el Poliorama de George Orwell, el Palau Moja i l'església de Betlem de Verdager, la Companyia de Tabacs de Filipines de Gil de Biedma, l'antiga redacció assaltada del *Cu-Cut*, el carrer Tallers on hi havia hagut la fàbrica in-

“L'atac que amb més precisió s'acosta al que els autors volen

cendiada dels Bonaplata i la redacció de *La Vanguardia*, el carrer Unió amb l'estanc on Pla anava a proveir-se de tabac, els quioscos on ell, Sagarra i tota la colla anaven a adquirir els diaris (Francesc Serés va divulgar al Twitter una oportuna foto de Sagarra fullejant una revista davant un quiosc), el Liceu de la bomba i sense la bomba... Tot aquest recorregut va seguir la furgoneta del terror fins anar a fer diana en el mosaic de Joan Miró, pintor de les constel·lacions. ¿Sabia totes aquestes coses el terrorista que la conduïa i els còmplices que li havien marcat l'itinerari des d'Alcanar, des de Ripoll o des

dels deserts orientals on es belluguen? Sabien que la concentració humana es troba allí, com ha estat sempre i com serà sempre. Els ara vilipendiats turistes que van amunt i avall de la Rambla i l'omplen i hi consumeixen paella amb sangria potser tampoc no coneixen la història de la Rambla i la dels carrers adjacents, però alguna cosa els diu que no es poden perdre de cap manera aquest carrer perquè la Rambla de Barcelona té molta força i xucla. Jo no vull menystenir res ni ofendre ningú, però del reguitzell d'atropellaments terroristes que fins ara hi ha hagut a diverses ciutats europees aquest és el que amb més eficàcia ha aconseguit el que els seus autors pretenen: infligir mal a una civilització, la nostra civilització. No són focs artificials, ni una fira de Nadal domèstica. És tot Europa concentrada un dijous a la tarda en un carrer. El campanar de Santa Maria del Pi treu el cap per la Rambla. El seu rector hi ha acollit sovint gent depauperada que segueix la mateixa religió que els terroristes diuen professar. Això és la Rambla, aquesta la nostra civilització, i per molts anys.